

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 184.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000767328/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

atter og atter blev han afbrudt i Læsningen af disse Tanker paa sin Fader.

Hvortra havde hans Fader dog sin Ro — overfor alle de store Spørgsmaal? overfor det Evide? Martin kunde ikke huske bestemte Ord af ham derom, men derfor var hans Fornemmelse af det lige sikker og levende: den Tone, hvori hans Fader saa ofte havde talt om den Slags Ting, — hvad gav ham Mod, men fremfor alt Ro — til at tale om Præster og Munke, som han saa tit havde gjort. Hans Fader var jo hverken fræk eller vantro, han troede jo paa Gud, paa hans hellige Ord og Anordninger — hvor kunde han da finde Myndighed til at tale saa selvraadigt eller selvstændigt om alle de evige Ting. Stadig steg Mindet frem hos Martin om den Gang, hans Fader laa dødssyg, og Præsten var hos ham — uden at han dog heller fra den Lejlighed kunde mindes bestemte Ord af ham, blot det: at hans Kone og Børn havde Pengene mere behov.

Og naar hans Fader var saa rolig og saa myndig, hvordan var Martin da selv bleven i den Grad voldgiven andre, deres Lærdomme, deres Vilje, — og bleven saa bespændt, saa bristefærdig af Angst for at synde derimod, — ja, var der noget, han ikke var, saa maatte det da være: sig selv mægtig! —

Han sad en Stund og stirrede frem for sig, og hans Blik faldt paa den blaa Slakke-Sten fra hans Faders Halder i Möllendorf. Tænk, at den aldrig blev flydende og levende mere — saadan som han kjendte den rødglødende Erts-Sirop, — før hele Verden en Gang gik under i Flamme! — Og pludselig kom der en Erindring til ham, vist noget af det allerførste, han kunde huske i sit Liv, — netop fra Ertsminerne ved Möllendorf, — en Gang han sad som lille Dreng og legede med det tunge, store Brækjærn med Kugle paa Stangens ene Ende — udenfor Kobberminen, hvor hans Fader arbejdede inde. Saalænge han sad paa selve Jærnkuglen var han Herre over sine Bevægelser, huskede han, — men saa tog han fat i den anden Ende af Stangen, og den rullede, og han vilde eller turde ikke slippe, Kuglen tog helt Magten fra ham, og han styrtede ned ad Klippeskraamingen, — saa kom hans Fader og reddede ham i det samme. Det stod nærmest for ham som en Drøm. Men han syntes, at saadan havde han det nu i alle Maader, — der var noget fremmed, der helt havde